

ИСТОРИЯ НА АДВЕНТИНТЕ ДОКТРИНИ

THE PRESENT TRUTH.

PUBLISHED SEMI-MONTHLY - BY JAMES WHITE.

Vol. MIDDLETOWN, CONN., JULY, 1843.

Доктрините, определящи идентичността на адвентизма, се формирали чрез дълбоко изследване на Библията, готовност за приемане на нова светлина от нея и отказване от неправилни възгледи

НАСТОЯЩАТА ИСТИНА

ли т. нар. „Съботни конференции“ (22 на брой) през 1848-1850 г. Направените изводи получавали потвърждение от самото небе чрез дарбата на Ельн Уайт. Тя пише за онези дни:

„Мнозина от нашия народ не осъзнават колко стабилно са положени основите на врата ни. Проницателни, благородни и верни хора започнаха да търсят истината след 1844 г. като скрито съкровище. Срещах се с тях и изучавахме Библията, молехме се искрено. Често оставахме заедно до късно, понякога по цяла нощ, изучавайки Словото. Тези братя се събраха многократно да изследват Библията и да разберат нейното значение. Когато стигаха до положение, при което казаха: „Не можем да направим нищо повече“, Господният Дух слизаше над мен, аз бях вземана във видение и ми се даваше ясното обяснение на изучаваните текстове.

През цялото време умът ми бе като заключен и аз не можех да проумя значението на изследваните текстове. Това бе една от най-големите мъки в живота ми. Намирах се в такова състояние, докато всички основни точки на врата ни бяха изяснени в съответствие с Божието Слово. Братята знаеха, че когато не съм във видение, не мога да разбирам тези въпроси, и приемаха даваните откривания като светлина, идваща директно от небето.“³

Така чрез посветено и честно изследване на Божието Слово била положена доктриналната основа на ЦАСД... Нито една от отличителните доктрини няма за източник Ельн Уайт. Пророческата дарба осъществявала само корекция на заблудите и поставяла печата на Божието одобрение върху правилните заключения⁴. Но по-късно Уайт лично хвърлила огромна енергия, когато трябвало да се защитят някои общохристиянски учения, например правдата чрез вяра, Триединството, божествеността на Христос, личността на Святия Дух.

АДВЕНТИСТИТЕ ОТ ТРИ РАЗЛИЧНИ ЦЪРКВИ
СЕ ОБЕДИНИЛИ ОКОЛО ВЪПРОСА ЗА СЪБОТАТА

Фредерик Уйлер

Рейчъл Оукс

„В едно неделно утро, в началото на 1844 г., в Христовата църква в селцето Вашингтон, щата Ню Хемпшир, се провеждала службата на Господната вечеря. Тя била ръководена от Фредерик Уильтър, методистки служител милиерист. Между богословите той забелязал една дама, чиито блестящи очи не слизали от него по време на службата. Тя почти щяла да се изправи на краката си, когато той обявил: „Онези, които изповядват причастие към Христос в тази служба, трябва да бъдат готови да пазят всичките Му заповеди.“

Като посетил семейството по-късно, Уильтър се запознал с г-жа Рейчъл Оукс. Тя му казала направо: „Спомняте ли си, старейшина Уильтър, свояте думи, че всеки, който изповядва Христос, трябва да пази всичките Божии заповеди?“

„Да.“

„Тогава аз бях готова да стана и да кажа нещо.“

„Мисля, че беше така. Какво смятате да кажете?“

„Исках да Ви кажа, че е по-добре да върнете подноса с Господната вечеря и да го покриете с покривката, докато започнете да съблъдвате всичките Божии заповеди“, казала Рейчъл Оукс.

Старейшина Уильтър се строполил на стола изумен. Той не пазел Божиите заповеди?! В какво се бил провинил? О, да! Той бил чул за тази баптистка от седмия ден и за нейния решителен възглед, че християните са длъжни да пазят съботата вместо неделата. Това била буквата на четвъртата заповед, която сега му проповядвала.

Фредерик Уильтър си заминал замислен. Той продължил да размишлява, да изследва и не след много отразнувал своята първа събота и дори изнесъл проповед за нея. Това било през март 1844 г. Една значителна част от малката планинска църква станали пазители на съботата⁵.

Така тук очакващите Пришествието от три различни църкви се обединили около учението за съботата.

Защото не минало много време и се появило еволюционното учение (1859 г.), което отхвърля Твореца на Всемира и на земята. На това учение могат да устоят само тези, които приемат първата ангелска вест и четвъртата заповед с призыва за поклонение на Твореца, вкл. в тях.

Пред съвременния спиритизъм (1848 г.) и неговите „контакти“ с мъртвите вярващият може да устои само на основата на Библейското учение за състоянието на мъртвите.

Така Бог подготвил предварително Своя народ за опасностите на последните дни.

Принципи в развитието

Липсата на развитие е основен недостатък на протестантизма. Дори и днес класически протестантски църкви още не са възстановили втората заповед⁶. През 1876 г. Джеймс Уайт изразил съжаление за това, че лутераните не са отишли по-далеч от Лутер; калвинистите - от Калвин; уеслиестите - от Уесли⁷. Развитието се извършвало инцидентно, на импулси, свързани с появата на велики водачи. Всеки от тях възстановявал парченце от истината и на тази база основавал нова църква. Затова днес има толкова много църкви и никоя от тях не обхваща цялостно ученията на Библията.

Следните важни принципи обуславляват движението на адвентистите от седмия ден напред:

1. В духа на едно старо протестантско правило адвентистите казвали: „Ние нямаме друго кредо освен Библията!“ Но те отишли по-далеч в духа на римското право - Само Библията, но: цялата Библия.

2. Истината да се натрупва прогресивно, т. е. да има приемственост. „Когато от святите страници изгрее нова светлина като награда за сериозно търсещия истината, тя не прави невалидна старата. Обратно, прибавя се към нея и става причина да свети по-широко и с по-голям блясък.“⁸

3. Да съществува готовност за отказване от неправилните възгледи.

Дълго време нямало официален списък на типичните адвентистки доктрини. Има различни неформални изброявания от 1853, 1854, 1872, 1889 г., отново от 1889 г., от първите години на XX в. и от 1912 г. Официалният списък на основните доктрини, възприети от църквата, се появява по-късно.

Не можем да завършим краткото описание на етапа на отличителните адвентистки доктрини, без да отделим специално внимание на правдостта чрез вяра - предмет на следващата статия.

Димитър Александров
Следва

Литературни източници:

1. Fritz Guy, *Exploring the Development of Adventist Theology*, Australia, Avondale College Church, Sept. 2002.
2. James White, *Present Truth*, No 1, p. 1, July 1849.
3. E. White, *Selected Messages*, Book 1, p. 206, 207.
4. Виж E. White, *Gospel Workers*, p. p. 301-304.
5. A. W. Spalding, *Origin and History of SDA's*, Vol. 1, p. 123-125, R&H, 1961.
6. „Животът и ученията на Мартин Лутер“, стр. 17, „Гепард“, 1994 г.
7. James White, *Review and Herald*, Oct. 12, 1876, p. 116.
8. Църковен наръчник на ЦАСД, 2000 г., стр. 244.